

PROFESORUL VLADIMIR MILOJČIĆ

La 19 februarie 1978, după o scurtă dar grea suferință, s-a stins din viață, în chip neașteptat, un mare om de știință, de talie internațională, un mare istoric și arheolog, Vladimir Milojčić.

Născut la 7 februarie 1918 la Zagreb, a urmat școala la Zagreb, Esseg și Belgrad. Universitatea a început-o în 1938 la Belgrad, unde a avut un mare profesor, Miloje M. Vasić. autorul celebrelor descoperiri de la Vinča, a cărui operă a dezvoltat-o neîntrerupt, ajungând cel mai bun cunoscător al acestei civilizații. Între 1941—1944 studiază la Viena sub îndrumarea unei alte personalități. Oswald Menghin, unde este promovat cu lucrarea *Das Ältere Neolithikum Serbiens*. Bazându-se pe stratigrafia de la Vinča, aplicând în mod strălucit metoda comparativ-stratigrafică pentru Balcani, Vladimir Milojčić elaborează în anul 1947 lucrarea de docentură, *Chronologie der Jüngerer Steinzeit Mittel- und Südosteuropas* (apărută la Berlin în 1949), sub îndrumarea unui mare savant al școlii din Marburg, G. v. Merhart. Această strălucită lucrare a fost, timp de mai multe decenii, și a rămas, neîntrecutul manual al neoliticienilor din Europa de sud-est.

De fructuoșii ani de studii de la München — petrecuți în cercul altor personalități ale preistoriei, P. Reinecke și J. Werner — se leagă elaborarea unor studii și lucrări de sinteză despre preistoria Balcanilor și a Egeei. Contribuțiile sale la *Grossen Weltatlas* (1953) au însemnat noi drumuri deschise cercetării.

În anul 1953 începe săpăturile din Thessalia, pe care nu le-a întrerupt decât prematura sa dispariție. Cercetător neobosit al meleagurilor Thessaliei, pe care le-a cunoscut ca nimeni altul, căroră le-a închinat un sfert de veac din viața sa, a făcut din această provincie una dintre cele mai cunoscute zone ale preistoriei europene, punct de referință pentru civilizațiile din Balcani și a relațiilor acestora cu Orientul Apropiat.

Cu o rară pasiune și competență a urmărit mersul cercetărilor preistorice din sud-estul Europei, formînd o pleiadă de vrednici urmași, căroră le-a fost dascăl, profesor și prieten. Institutul din Heidelberg, unde funcționa din 1958, și șantierele sale din Thessalia au fost școală, cămin și casă celor care veneau să-și lămurească îndoielile sau căutau confirmarea ipotezelor pe care le susțineau. Spiritul critic și autocritic, neîntrecuta competență, neobosită sete de muncă și viață se transmitea colegilor și discipolilor, între care — în sensul larg al cuvîntului — se numără nu numai cei care au studiat la Heidelberg, ci și cercetători din țări străine, inclusiv din România, pe care a vizitat-o în repetate rînduri, studiind descoperirile, învățîndu-și discipolii. Titlurile sale științifice (membru al mai multor institute și academii) sînt o mărturie a prețurii care i s-a dat.

Aducându-ne aminte de lunile petrecute cu Vl. Milojčić în Thessalia, discuțiile științifice purtate la Cluj, București, Heidelberg, ajutorul întotdeauna binevoitor, sprijinul, încurajările și îndemnul său, ne asociem și noi la doliul care a cuprins familia și conaționali săi.

Viața sa clocotitoare, munca creatoare neobosită, optimismul său inepuizabil, au fost curmate de o scurtă, dar aprigă boală, lăsând în urmă nestinsă durere.

GH. LAZAROVICI